

PER O. PERSSON

**MORD
I SALA**

Detta har aldrig hänt, får inte hända och kommer aldrig att hända i lilla trivsamma Sala. Likaså är alla personer i boken upp-diktade och har aldrig funnits i verkligheten, tack och lov! Till och med den annorlunda hunden Omid är fiktion.

Vad annars?!

Kapitel 1

Oktoberkvällen var mörk och blåsig när Lina kom gående genom Agueliparken i Sala. Det kändes alltid lite kusligt när af-färerna hade stängt och det blev alldeles folktomt. Ja, efter klockan sex var det i stort sett helt öde i den lilla staden. Då hade väl folk ätit sin middag och satt bänkade framför tv:n. De tittade på nyheterna eller satt framför datorn, så varför skulle de ut i höstmörkret, i onödan.

Lina var nog den enda i hela Sala som var ute och gick just nu, så kände hon själv i alla fall. Men snart skulle hon också vara hemma i sin lugna vrå, så efter det skulle staden ligga öde, trodde hon. Och ändå befann hon sig i centrala Sala.

Hon stelnade plötsligt till. Var det inte en gestalt som rörde sig bortåt i mörkret? Eller var det skuggor från träden som vajade, i den svagt flimrande gatubelysningen, som knappt verkade fungera. Den slocknade plötsligt och så började den med ett svagt flimrande igen, som ändå bara fick parken i halvmörker. Nej, hon fick sansa sig och inte jaga upp sig. Det var ju den fina trevliga Agueliparken som hon passerade varje dag.

I nästa ögonblick snavade hon framstupa över ett stort liggande bylte och i detsamma flög en lurvig, vit, blodfläckad hund upp och med ett illtjut försvann den bortåt utmed åkanten och uppslukades snart av mörkret.

Lina satte sig upp och upptäckte till sin stora fasa att det låg en man på marken framför henne. Han låg alldeles tyst och orörlig och verkade vara svårt skadad. Men det var inte honom som hon hade ramlat över, utan den stackars hunden som måste ha legat alldeles stilla och tryckt sig intill mannen. Men den flög ju iväg som ett skott, så inget brutet där ändå. Fast den var ju blodig på pälsen förstås. Men det kunde inte hon beskyllas för, så våldsam hade hon inte varit.

Mobilen låg hemma på rumsbordet för en gångs skull. Just när hon verkligen skulle behövt den, typiskt!

Hon måste börja med att ge första hjälpen, HLR som det kallades, när hon gick introduktion på hemtjänsten. De fick då genomgå en brandövning och hjärt- och lungräddning. Men då var det uppradade, blekrosa, halva plastdockor på filter, som först skulle torkas av med handsprit runt munnarna, innan man ens skulle kunna ta i dom. Det fnissades och tokades, men till slut fick alla deltagare ett litet kort på genomgången kurs, som ingen trodde skulle behöva tillämpas. Och absolut inte under sådana här speciella och skrämmande omständigheter.

Hon böjde sig ner över den livlösa kroppen och

knäppte försiktigt upp rocken som var indränkt med blod frampå bröstet. Under den var kavaj och skjorta lika illa därän. Med sammanflätade handflator över varandra tryckte hon lätt över bröstkorgen men kände något tjockt, hårt och bulligt som buktade fram från mannens armhåla och gled vidare fram under skjortan. Det var en brun plånbok i skinn, som hon lade åt sidan så hon fick plats att utöva sina kunskaper i HLR.

När hon återgick till sin livräddande insats kastade hon en blick på den blödande mannen och på sina egna blodiga händer. Hon tryckte på hans bröstkorg upprepade gånger och blodet bara välldede fram från de djupa huggen i halsen. Dessutom hörde hon ett dovt rapande ljud efter att hon försökt upprepa kompressionerna i takt med Bee Gees "Stayin' Alive" som hon andfått nynnade på. Ja, de hade blivit rekommenderade på HLR-utbildningen att anpassa tryckningarna på bröstkorgen efter just den discolåten och i den takten. Hon tittade åter på mannen. Nu hörde hon inte ens en liten rap längre, trots att hon tryckte och pressade ner bröstkorgen så ihärdigt som hon kunde. Ingen reaktion alls. Lina gav upp till slut.

Herre Gud, han var ju faktiskt död! Men hade ännu inte kallnat. Hakan hade fallit ned, ögonvitorna glimmade i halvmörkret men blodet sipprade fortfarande ur näsa, mun och hals.

Den tjocka plånboken låg kvar där hon lagt den, vid sidan om den döde. Det verkade som om han

försökt gömma den i armhålan, så den som hade försökt råna honom blev väl arg och besviken och högg den stackars mannen i halsen istället eftersom han inte fick några pengar. Hon såg de djupa huggmärkena i halsen, när hon knäppte upp överrocken och hur blodet välldes ut. Hon gjorde så gott hon kunde för att rädda mannen, men han hade nog för svåra skador.

Lina tittade sig snabbt omkring. Inte en människa kunde hon se någonstans. Den döde mannen hade ingen användning längre för sina pengar. Hade han bara lämnat ifrån sig plånboken, så hade han säkert sluppit bli mördad. Det kändes meningslöst att bara lämna den kvar där. Hon tog kvickt upp plånboken, stoppade ner den i jackfickan och såg sig åter omkring. Det kändes obehagligt att känna dess tyngd i jackfickan, när hon skyndade iväg därifrån och hemåt.

Lina stängde dörren om sig och rusade in i badrummet. Rev av sig kläderna och ställde sig i duschen. Gång på gång tvålade hon in sig från topp till tå, duschade länge och ändå fick hon inte bort känslan av att haft någons blod på sig. Usch! Och dessutom var han ju död! Så jävla sjukt äckligt! Så måste hon ta itu med kläderna hon haft på sig och som låg kvar på badrumsgolvet. Hennes första tanke var att knöla ner allt i en kasse och slänga i soptunnan, men tänk om någon hittade de blodiga kläderna och kände igen hennes jacka. Som hon var ganska ensam om att ha, vit med blåsippor på ryggen. Och

nu var den dessutom blodfläckad.

Hon klädde sig hastigt, rafsade ihop kläderna och sprang ner till tvättstugan i källaren.

Satan i gatan, vilken röta! Tvättstugan stod obokad. Att det var ostädad bekom henne inte det minsta. 60 grader och en rejäl dos tvättmedel samt rikligt med sköljmedel gjorde susen. Lukten av död försvann.

Väl uppe från tvättstugan, gick hon fram till bordet för att se sina missade samtal som alltid lyckades hopa sig så länge hon inte hade mobilen med sig. Annars var den så tyst.

Men var låg den! Den hade ju fått ligga kvar eftersom hon snart skulle vara tillbaka igen.

Nej, nu mindes hon! Hon ändrade sig i sista stund och tog ändå med den. Den måste ha ramlat ur den grunda jackfickan och låg väl på badrumsgolvet när hon kastade av sig kläderna i en hög. Därför skyndade hon in för att hämta den. Men nej. Ingen mobil någonstans. Fan också! Hon sprang runt, runt i lägenheten, rev och slet bland kläder och prylar. Rörigt hade hon förut och nu blev det ju ännu värre. Mobilen måste bara hittas. NU! Men var?! Satans jävlar!

Till sist gav hon upp och ställde sig mitt på golvet med huvudet i händerna och kände hur tinningarna pulserade i hennes röda, heta ansikte. Hon trodde hon skulle bli galen snart.

Signalerna gick fram till hennes mobil när hon till sist ringde från Skype på datorn. Då förstod hon

hur illa det var eftersom de inte hördes i lägenheten. Hon skulle just avsluta sökandet från Skypen, när hon hörde att någon andades och alltså hade svarat på hennes eget telefonnummer.

”Hallå”, sa Lina och hoppades ha fått kontakt med någon vettig människa. Den som svarat i hennes mobil sa fortfarande inget, men hon hörde personens andetag. Direkt bröt hon kontakten. Vad var det för sjuk jävel? Eller var det den döde som hon trots allt lyckats pumpa in nytt liv i så han kunde andas igen men inte orkade säga något, möjligen en rap bara. Men den ville hon inte höra igen.

Mobilen måste ha glidit ur jackfickan när hon ramlade över hunden. Och det betydde att den, hemska tanke, låg kvar bredvid liket! Lina mädde dåligt när hon insåg att det bara fanns en sak att göra. Nämligen att tvinga sig själv att gå och hämta mobilen som låg kvar där innan någon annan hann före. Och det verkade redan som någon gjort det, men som förhoppningsvis ändå lagt den ifrån sig igen. Hon rös när hon funderade på om det kunde vara mördaren. Men det var ingen idé att överreagera. Det är klart att det inte kunde vara han. Däremot kunde hon bli anklagad för mordet, då hon lämnat så tydliga bevis som sin egen mobil efter sig.

Nu fick hon inte skrämma upp sig själv, så det kändes ännu värre. Det var bara att ge sig iväg. Fan också!

Kapitel 2

Klockorna i Kristina kyrka slog sex men än syntes ingen Bertil till. Jaha, då missar han nyheterna då, de som egentligen är början på tv-kvällen. Men jag tänker minsann inte berätta vad som hänt ifall nu något särskilt inträffat och då menar jag inte knivmord och skjutningar och bränder som dom rapporterar om dagligen, tänkte Barbro. Det har ju blivit rena, rama vardagsmaten nuförtiden.

De hade varit gifta närmare 50 år nu, så det innebar dagliga rutiner och vanor och då ingick de obligatoriska tv-nyheterna klockan sex på kvällen. Kaffe och något sött efter middagen, och då gärna pensionärskaka, skulle stå klart och framdukat på det ovala teakbordet, som placerats mellan deras insuttna men ändå så bekväma manchesterfåtöljer.

Han kan ju knappast stå på torget och prata med någon och glömma tv-nyheterna, då det är tomt och ödsligt så fort affärerna stängt. Ja, det är så tyst och stilla att fotstegen ekar mellan husväggarna, och skulle man möta någon, så blev man misstänksam och undrade vad den människan var ute i för ärende. Och mötte man ingen alls så var

det också kusligt, för då var man ju verkligen helt ensam.

Ensam ja, tänk om han aldrig mer kommer tillbaka. Blivit överfallen och rånad. Snubblat över kullerstenarna på Sala torg, därefter ramlat hejdlöst och brutit nacken. Blivit överkörd av en gamling som just fått en stroke bakom ratten. Klappat en pitbull, som hoppat upp och huggit sig fast i halsen och som inte släppt taget, förrän den känt att pulsen slutat slå. Snart ringer en polis på dörren med mössan i hand, flackande blick och ett djupt beklagande ...

Klockan närmade sig sju. Ingen Bertil syntes till. Barbro var i upplösningstillstånd. Han skulle få så mycket stryk, så han inte kunde sitta på 14 dagar, minsann. Hur kunde han göra henne så illa, att hon fick oroa sig så, över vad som hade hänt honom? För något måste ha hänt, det förstod hon nu. Och hon orkade inte längre gissa sig till flera dramatiska scenarier som möjligen kunde ha inträffat och förhindrat att Bertil dök upp i tid. Hon kunde inte koncentrera sig på tv-programmet och hörde inte längre vad som berättades.

Fast det skulle handla om Egypten och dess pyramider som hon alltid drömt om att få uppleva på riktigt. Men nu var det programmet också förstört. Det skulle börja klockan sju, men det var ingen idé att ens börja titta. Fast hon prickat för det i tv-tidningen för flera dagar sedan och laddat upp för att se det just ikväll. Attan också!

Bara inte dottern Laila ringer från Uppsala och ville småprata. Och så frågar hon vad pappa gör, fast hon vet att han som alltid, sitter fastklistrad framför tv:n. Och då får hon försiktigt berätta att pappa har sprungit bort. Ungefär som en hund som smitit ut och inte återvänt. Nej, det låter ju inte klokt, hon började småle mitt i all oro.

Oj, det hördes plötsligt något från hallen och in staplade Bertil med en blodig, långhårig och tilltufsad hund i famnen. Ja, mot den smutsvita pälsen lyste blodet ännu rödare i lampskenet inifrån hallen. Hunden tittade bedjande upp mot henne och försökte samtidigt en liten svansviftning. Men svansen hade krokat fast i överrockens ena ficka, så det var bara den som rörde sig rytmiskt.

”Är du alldeles från vettet”, utbrast hon. ”Varför kommer du in med en skadad hund och vad ska vi göra med den här?”

”Som jag gått och väntat och oroat mej för allt som du kunde ha råkat ut för”, fortsatte hon. ”Och aldrig bryr du dej om att ta med mobilen så jag hade kunnat nå dej. Jag har ju sagt åt dej att alltid ha den i rockfickan när du går ut. Och vad är det som tagit sån tid? Du skulle ju ha varit hemma för minst en timme sen.”

Egentligen hade Bertil jagat den nerblodade, tilltufsade hunden tvärs över hela Sala, hur länge som helst. Det var på väg från stan, hem till tv-nyheterna, som han hade fått syn på den.

Men dessförinnan hade han naturligtvis stött på

sin pratglade granne Kjell, som också var på väg hem till tv:n och som blev så glad, för då kunde de ha sällskap hem och prata hela vägen ända fram till trappuppgången. Men Bertil fick plötsligt ett infall, att han skulle titta in på biblioteket och hämta en bok som han hade förbokat. Så han måste gå dit först. Ja, det var bara en liten nödlögn för att slippa gå med den där Kjell och lyssna på hans pladder ända hem. Det räckte med Barbro som pladdrade på minst lika bra. Om de inte var osams förstås, för då körde hon med den "talande tystnaden". Och den var faktiskt värre.

"Jaså, det var ju synd", sa Kjell. "Vad kan det vara för märkvärdig bok då, eftersom du särskilt beställt den? Du vet väl att det kostar tio kronor att förboka."

"Det var visst någon deckare, men jag kan inte komma ihåg vad den hette just nu", ljög Bertil.

"Vi gör så här, så fort du läst ut boken, så lämnar du den vidare till mej. Då slipper ju jag betala för att förbeställa den, det måste ju vara något särskilt, eftersom du betalar en tia, för att få låna just den här boken."

Det var då själva fan, också! tänkte Bertil irriterat. Varför skulle han ljuga om någon jävla bok. Och varför skulle Kjell blanda sig i den. Det angick väl inte honom. Det här måste han avstyra, innan det gick överstyr, och det snabbt som fan!

"Nej, Kjell! Barbro ska läsa den efter mej, det har jag lovat henne. Och hon läser så långsamt så

sen är det dags att lämna tillbaka den igen.”

Puh, han klarade sig ur nödlögnen!

”Jaha, då får jag väl fråga Barbro om den där märkvärdiga boken och om den nu var så bra, att det var värt tio kronor bara för att få läsa den. Annars hade jag ju kunnat betala en femma, så hade vi ju bägge tjänat på boklånet. Eller sparat in en femma var, rättare sagt. Ha, ha, ha.”

”Vi hörs, hej!” Bertil vände på klacken och skyndade vidare åt motsatt håll. Jäkla, nyfikna, snikna gubbjävvel! Tänkte han. Och nu skulle han vara tvungen att förvarna Barbro om den lögnaktiga boken och vad hon skulle säga när Kjell ville veta om den var bra. Och Barbro som skulle ifrågasätta allt. Men det orkade han inte förklara just nu.

Här gällde det den infångade hunden först och främst och varför han tog med sig den hem. Han gick ju efter ån, vid Agueliparken, efter det att han skilts från den snacksalige Kjell och kunde inte undgå att höra de gälla, höga grymtningarna och förstod att hunden var hysterisk. Men det tog tid innan han lyckades få tag i den, och det var till slut tack vare det långa kopplet som slängde efter den.

”Ja, men den här stackaren sökte upp mej när jag var på väg hem och försökte klättra upp på mej, titta på byxorna”, ljög han för Barbro.

”Byxorna, ja. Men hur ser överrocken ut då, som du har varit i ett blodigt slagsmål. Och nu måste den kemtvättas! Och det är inte gratis pre-

cis! Men du har ju pengar. Min beige kappa, har jag inte råd att lämna in på kem, fast det skulle behövas.”

”Det var då tur att inte grannkärningen såg dej, för då hade hon ringt polisen ögonaböj och rapporterat om mord”, fortsatte hon. ”Och jag skulle vara medskyldig. Men nu tar du hunden till polisen.”

”Och jag menar NU!”

Kapitel 3

Men vi kan väl tvätta av den först och sätta på plåster där den blöder, så jag kan ta med den senare.”

”NU! Betyder NU! och inte senare”, sa Barbro bestämt.

Efter tre kvart kom Bertil tillbaka, fortfarande bärande på den tilltufsade smutsiga hunden, som verkade väga en hel del...

”Ja, jag tänkte väl det”, pustade Bertil.

”Polisen stänger klockan sex, och efter det ska inga ärenden få inträffa. Då har alla bovar och banditer jobbat klart.”

”Nu får vi hjälpas åt att duscha hunden och se vilka skador den har”, sa Barbro och tittade oroligt på hunden.

”Vi får försöka plåstra om den så gott vi kan och det första vi gör imorgon är att lämna in den hos polisen. Här kan den inte få stanna. Men vi kan åtminstone se över skadorna.”

Sagt och gjort. Hunden stod där den stod, under den strilande duschen. Alldeles stilla, inte ett ljud fick den fram. Till slut färgades det löddriga

vattnet inte längre rött av blod och de hjälptes åt att lyfta upp den och virade ett frottébadlakan om den. Hur de än kände och undersökte så fann de inga skador. Men den vildvuxna pälsen, där man knappt såg vad som var fram eller bak, kanske dolde eventuella skador.

”Hämta saxen, vi får helt enkelt klippa det här hårtrollet”, tyckte hon.

”Men det är ju inte vår hund”, protesterade han. ”Så här kan vi inte göra. Och förresten kan han bitas. Tänk om vi blir rabiessmittade eller får aids? Eller något ännu värre ändå!” Bertil såg orolig ut.

”Vi måste hitta skadorna, eftersom han var så blodig förstår du väl”, menade hon. ”Det är kanske något som måste sys. Vi kan ju inte lämna in hunden hos polisen med öppna sår, utan att först ha försökt gjort något åt det.”

Han tittade fundersamt på den till synes apatiska, blöta hunden som stod där och liksom väntade på att de skulle bestämma sig om hans vidare öde.

”Ja, du har kanske rätt, vi klipper till och ser vad vi hittar under. Han kanske är full av sår, vi har då plåster hemma så det räcker, men få dom att fastna blir nog värre. Bara han inte behöver lindas med gasbinda och kommer se ut som en mumie till slut”, sa Bertil oroligt. Och såg framför sig hur han bar den bandagerade hunden fram till polisstationen.

Pälsen var så tjock och tovig att saxen knappt orkade tugga sig igenom. När de fått bort de värsta tovarna kom Bertil på en snilleblix. De hade ju

kvar den gamla klippmaskinen, som hon skulle tjäna in så mycket frisörpengar på. Det var bara det, att efter första försöket hade han ett kallt bakhuvud och några ojämna tussar här och där, uppe på hjässan. Det slutade med att han själv fick försöka raka av sig resten, så allt fick växa ut jämnt igen. Och ständigt gå med toppluva på, under den närmaste tiden. Men samtidigt kände han sig lite "cool" och ungdomlig. Nästan som en sån där rappare som han sett på tv. Och Barbro kunde inte säga någonting, det var ju hennes verk. Fast hon tyckte han såg dum ut i sin ständiga toppluva. Hädanefter fick han gå till en frisör. Det fick kosta att se ut som folk och inte låta snålheten bedra visheten.

Högst upp i köksskåpet hade klippmaskinen legat sedan dess, för säkerhets skull. Och på tryggt avstånd från Barbro.

Men nu fick den jobba på som aldrig förr.

Och fram växte ett terrierliknande hundhuvud, spetsiga öron, pigga, runda ögon, som skiftade i en obestämd ljusblå nyans och med skelande blick. Och så det som var mest markant, nämligen den stora rosa, köttiga nosen som påminde starkt om ett gristryne. Ett par ljusröda präktiga punkulor dinglade tungt mellan de rokokoformade bakbenen.

Bertil och Barbro tog varsitt steg tillbaka och studerade tysta och häpna det nya djuret, som vuxit fram under den ojämna maskinklippningen.

"Inte en rispa vad jag kan se", sa han försiktigt till slut och sneglade oroligt på Barbro. Han för-

bannade sig själv över vad han tagit hem och undrade hur hon skulle reagera.

”Men ser du då inte”, utbrast hon. ”Han har ju samma blick som din bror Affe. Vi får kalla honom Maffe eftersom han har så maffiga kulor, ser du?”

Jo, nog såg han dom alltid. I stället var dom nog omöjliga att inte upptäcka. Och vilka bamsebollor! Han såg ju ut som någon slags avelstjur, typ Belgian Blue. Så pinsamt!

”Vadå, kalla honom?” undrade Bertil och kom tillbaka från sin anatomiska granskning och fundering. ”Det här är ju inte vår hund. Så fort de öppnat hos polisen imorgon, så ska han lämnas in. Det sa du ju själv.”

”Men vi kan ju inte lämna tillbaka hunden när vi ställt till honom så. Ingen skulle då känna igen den”, sa hon. ”Och förresten skulle de skratta sig harmynta hos polisen när du kom dit med honom.”

Hon skrattade högt bara åt tanken.

”Nä, vi får ta vårt ansvar. Han får helt enkelt stanna kvar så länge ingen saknar honom och han är ju så tyst och snäll”, menade Barbro och klappade hunden försiktigt på huvudet. Hunden viftade lätt med sin lilla svans, som efter klippningen liknade mest en krok. En stor skål vatten ställdes fram och hunden drack länge och begärligt.

Så var det dags att hitta något gott i kylen men så fort hon öppnade kylskåpsdörren hördes ett gällt grymtande. Så Bertil rusade ut ur badrummet, där han var i full färd med att snygga upp efter hund-

klippningen och undrade vad som stod på.

”Jag blev lika rädd själv”, sa hon. ”Han är väl utsvulten – men vilket ljud!”

”Hoppas ingen annan hörde bara,” sa Bertil.

Barbro kastade en rejäl bit falukorv åt hunden, som den slukade i en enda tugga. Så skyndade hunden fram till kylskåpet och fick ur sig samma gälla grymtande igen. Hon slängde åt den resten av falukorven som försvann lika snabbt. Med en ljudlig rap lade den sig tillrätta och började slicka sina framtassar och grymtade förnöjt.

”Jaha det var middagen för i morgon det”, suckade Bertil igen och tänkte på vilket matvrak han fått med sig hem.

”Strunt i den. Han blev ju tyst i alla fall”, menade Barbro.

”Nej, jag får väl stöka klart i duschen, det blev ju stopp i silen efter allt hundhår. Vi hade kunnat fyllt varsin kudde om vi velat. Då hade han varit lite lönsam ändå.”

”Ja, har man inte nog med bekymmer så skaffar man sig mer, det är så sant”, konstaterade Bertil, när han försökte få bort allt hundhår från byxbenen. De förut så mörka byxorna var nu täckta med vita, glänsande hundhår.

”Men du får skynda dej”, ropade hon efter honom. ”Det är nog dags att gå ut och kissa, han drack ju så mycket.”

”Och åt!” muttrade Bertil. ”Jag får väl ta med en plastkasse till hundskiten.”

Som tur var mötte de inte någon granne och ute i den mörka, blåsiga höstkvällen var det folk-tomt. Hunden gjorde det den skulle och lättad skyndade Bertil in igen.

Under tiden hade Barbro bäddat på golvet med filter och kudde till hunden, nedanför sängen deras. De var helt slut bägge två och tydligen hunden med, som snurrade runt bland filtarna och slutligen la sig bekvämt tillrätta med en djup suck. Och de gjorde likadant men suckade ännu djupare.

Han vände sig mot henne i sängen och undrade vad de hade gjort egentligen. Och vad de skulle säga till grannar och bekanta, som undrade var de fått hunden ifrån.

”Vi kan låtsas att det är Lailas hund och eftersom hon bor i Uppsala så kan ingen kolla det. Jag tycker vi har gjort en välgärning som ställt upp och tagit oss an en övergiven hundstackare”, sa Barbro.

”Ja, men det är väl inte vårt bekymmer”, menade Bertil.

”Men nu var det ju du som tog med den hem och då får du också stå för vad du gjort. Men jag kommer stötta dej hela tiden, det vet du”, lovade Barbro och såg så förstående och snäll ut.

Hon fick honom att känna det som om det var hans beslut, fast han inget hellre ville än få hunden inlämnad hos polisen och bli av med det bekymret.

”Ja, ja”, avslutade han diskussionen.

Han kom inte längre och orkade inte försöka.

Hon skulle ju alltid ha sista ordet. Vare sig hon hade rätt eller ej.

Som det där med diskmedlet. Av misstag köpte han en flaska Yes, fast hon skulle ha en billigare sort. Vad gjorde hon i protest? Jo, tejpade fast en stor lapp ovanpå YES-etiketten, med ordet NO! Efter det tänkte han sig noga för innan, när han var ute och handlade.

Kapitel 4

Bertil vaknade till mitt i natten av att Barbro ruskade honom hårt i axeln. ”Sluta snarka för Guds skull”, klagade hon. ”Du får vända på dej, innan du väcker alla grannar i huset.”

Han försökte, men kunde inte röra vänster ben som låg fast under något tungt. Hunden förstås, som brett ut sig på rygg och låg och snarkade högt med tungan hängande i mungipan.

Försiktigt drog han benet åt sig så han kom loss och kunde vända sig på höger sida, längst ut på sängkanten. Benet hade domnat bort så han låg och sparkade med foten i luften för att få bort den krypande och stickande känslan. Oturligt nog lyckades han träffa vattenglasets på nattduksbordet.

Men som tur var, fanns inte en vattendroppe i och det landade mjukt på sängmattan. Hunden grymtade till i sömnen och makade sig närmare Barbro, när han böjde sig ner och lyfte upp glaset. Han låg där och funderade på hur han kunde gå med på att låta hunden få stanna och få ta sådan plats. Men nu hade ju hon bestämt sig för det och han fick låta henne hållas för husfridens skull.

Ja, han kanske var en toffel ändå.

Han mindes sin gamla arbetskamrat Gösta, som brukade ringa på söndagarna. Och hon blev så irriterad för att de pratade alldeles för länge. Men Gösta var ensam och hade laddat ordentligt för just söndagarna, då han fick prata av sig allt han funderat på under veckan som gått. Och det var en hel del det som tog sin tid men som säkert betydde mycket för honom. Han hade inte så många fler att ringa.

Till slut riktade Barbro tändaren mot brandvarnaren så att den började tjuta och då var det ju bara att avsluta samtalet. Men efter upprepade gånger, så slutade Gösta höra av sig och lika bra var väl det. För husfridens skull.

Men några månader senare kunde han läsa Göstas dödsannons i Salablaskan och då fick han väldigt dåligt samvete. Varför hade han inte ringt och hört hur det var med honom? Det var något som Bertil verkligen fick ångra, men som var för sent att rätta till.

Hunden hade slutat snarka, men istället gav den ifrån sig gnyende ljud i sömnen. Han undrade vad den stackaren hade varit med om som var så blodig och ändå inte skadad någonstans på kroppen. Något hemskt måste det ha varit, det förstod han i alla fall. Tänk om hunden var en sån där mördarhund och hade bitit ihjäl hela sin familj! Och så låg han där nu och lurpassade på dom tills de hade somnat.

Och då skulle han hugga sig fast i halsen på dom tills de kvävdes och sedan förblödde. Usch!

Skulle han vara riktigt elak, så borde han väcka Barbro och berätta om sina farhågor om hunden. Men, nej! Så illa kunde han inte göra henne. Och det skulle vara orättvist mot hunden också. Den stackaren hade inte bett om att få komma. Barbro hade rätt, det var ju trots allt han som tagit hem den och då fick han stå sitt kast. Även om det inte var meningen att de skulle behålla den från början.

Nej, det var totalt omöjligt att somna om. Den svaga sänglampan fick lysa så han hade full koll på hunden, ifall ... Han låg där och tittade på det tomma glaset och kände med ens hur törstig han var. Han reste sig upp så försiktigt han kunde och smög ut i köket. Visst hade han en Ramlösa i kylen. Iskall, porlande och uppfriskande. Bertil hann knappt öppna kylskåpsdörren, förrän det gälla, höga grymtandet skar genom tystnaden.

”Är du uppe i kylskåpet nu”, ropade Barbro från sovrummet.

I detsamma kom hunden springande uti köket och satte sig framför kylskåpet med ivrigt viftande svans. Han fick det som var kvar av leverpastejen. ”Glufs, glufs” lät det. Så verkade han nöjd och sprang tillbaka till sovrummet och hoppade upp i sängen. Bädden på golvet nedanför sängen ratades helt. Det var mycket skönare att ligga mellan Bertil och Barbro. Där kändes det varmt och tryggt. Bertil följde trött efter, han glömde alldeles bort att dricka, fast han var alldeles torr i munnen, lika bra så det blev lugnt och tyst igen.

Kapitel 5

Klockorna i Kristina kyrka slog elva slag. Motvilligt och med bävan, satte Lina på sig en svart munkjacka, drog huvan hårt om huvudet och gav sig iväg mot Agueliparken med tunga, bävande och ängsliga steg.

Han låg ju nästan mitt i gången, så hon behövde inte leta. Hon stegade hastigt över den lilla vita träbron och fortsatte sedan försiktigt framåt i mörkret. Ingen gatubelysning fanns längre. Våldigt opassande med strömavbrott just nu, men det var ändå ganska lätt att följa den slingrande grusvägen fram, som var kantad med järnband på bägge sidor. Tur att hon hade en liten ficklampa på nyckelknippan som lyste riktigt skarpt. Det var märkligt tänkte hon, jag tyckte precis att han låg just här. Hon lyste sig fram i mörkret. Då hördes plötsligt en välbekant ringsignal. Det var ju från hennes egen mobil. Vem mer har "Murder she says" med Ron Goodwin? Hon tittade upp och räknade ut att den måste vara alldeles i närheten.

Det satt någon på Kungasoffan, den med hög rygg. När hon nästan var framme, ryste hon till och kände nackhåren resa sig och stannade som

förstenad. Herregud, drömde hon?

I skenet av den lilla ficklampan, halvlåg en man bakåtlutad mot ena armstödet på Kungasoffan. Det var ju den döde som nu satt i en stel, konstig ställning. Munnen var utdragen åt bägge håll, genom att en pinne hade placerats, så att den sträckte sig inifrån den ena kinden till den andra. Resultatet av detta blev ett brett, ondskefullt leende, där tänderna lyste blodröda och hans vidöppna, stela ögon stirrade med glasartad blick på henne. Mobilen, som ringde "Murder she says" och lyste i mörkret, hade placerats som stöd under hans hängande haka. Och i högra handen glödde en nytänd cigarett, som låg an mot pekfingret, så det luktade bränt kött. Så jävla vidrigt! Det var det sjukaste hon hade sett.

Lina tog ett djupt andetag, böjde sig fram och ryckte till sig sin egen mobil. Den dödes haka föll framåt och han började sakta glida åt sidan. Lina backade, vände sig och började springa som hon aldrig gjort förr. Hon vågade inte titta bakom sig, för hon ville inte se om någon följde efter henne.

Men om så varit fallet, hade aldrig denne "någon" hunnit springa ifatt henne i Salas snabbaste sprinterlopp.

Spring för livet du, hade han tänkt där han hade stått gömd och iakttagit henne. Han måste få plånboken, som han inte hann leta fram hos offret. Fickorna söktes ju igenom men där fanns ingenting. Det måste varit hon som tog den. Där han

stod gömd bakom ett yvigt träd, såg han att hon verkade stoppa på sig något och sen sprang iväg snabbare än en oljad blix.

Efter detta, hade han skyndat fram till mordoffret, greppat tag om fotlederna och dragit in mannen bakom Kungasoffan. Det var då han upptäckte mobilen, som låg på marken och ringde i mörkret. Ja, den ringsignalen lät nästan spöklikt träffande, med tanke på titeln, "Murder she says". Och nu kunde han lätt räkna ut både namn och telefonnummer via sin egen mobil. Förresten så stod det LINA på den rosa mobilen. Och just denna Lina måste troligtvis återvända ganska snart när hon upptäckt att hon saknade sin mobil.

Vilket hon också gjorde. Även om hon tyckte det var obehagligt, så förstod han att hon inte kunde avslöja sig själv via den. Det var ju hon som stulit pengarna. Och då skulle hon straffas. Just därför förbereddes en skrämmande återträff, genom att bända in en pinne i offrets mun. Därigenom fick han till en utdragen, otäck grimas som liknade ett ondskefullt varggrin på liket.

Jaha, då var det bara att vänta tålmodigt på att hon skulle återkomma. Gud måste vara med mej, tänkte han när de knappt fungerande gatlyktorna, slocknade helt passande nog. Men det är ju klart, att är man en kyrkans man, så kan man räkna med en hjälpande hand från ovan. Det var nog en självklarhet när man är en präst.

Nu kunde han i skydd av mörkret, dra fram sitt

offer och med en överjordisk kraftansträngning – herrejävlar, så tung han var! Dödvikt lär visst kännas tyngre och det kunde han verkligen intyga. Och slutligen lyckades han få upp gubben på bänken. Men för att hålla honom kvar där fick han själv sätta sig bredvid den döde, som ett levande bokstöd. Och stöd behövdes verkligen under den hängande hakan också. Det var då han kom på den geniala idén att stötta upp den med hennes mobil. Då syntes det hemska grinet än tydligare.

Ja, det var kanske att vanära den döde, men han ville visa henne att han inte var att leka med och att hon fick ta det som en varning. Och det verkade hon ha gjort också, med tanke på hastigheten när hon sprang därifrån, efter att ha hämtat tillbaka sin mobil.

Vi kommer att ha fortsatt kontakt, var så säker! tänkte han och började åter flytta på den döde, men nu från Kungasoffan och ner på marken med en rejäl knuff. Jämfört med att baxa upp liket på Kungasoffan i sittande ställning, var det här ingenting. Pinnen avlägsnades från munnen där den nästan fastnat då ansiktet stelnat till. Men kunde till slut kastas i ån. Han makade till det ännu leende liket så det inte syntes lika bra men ändå inte var helt dolt. Nu var risken mindre att någon oskyldig Salabo skulle få en chock, ifall den skulle passera förbi i mörkret. Kungasoffan var ledig igen.

Ändamålet helgar medlen heter det ju, ursäktade han sig själv med. Och i och med att han